

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institutiones Morales

In Quibus Vnivers[ae] Quaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

3. De spolijs Clericorum quæ sunt bona ex fructibus beneficiorum post
obitum relictis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

per quosdam Clericos. Sed animaduertendum multa in iure Canonico, Clericis Beneficiariis, vel in sacris ordinibus constitutis esse interdicta, à quibus Clerici minores non prohibentur: veluti Aduocati munere, & officio fungi coram iudicibus secularibus interdictum est Clericis sacros ordines, vel beneficium habentibus; Clericis vero minoribus non item: & ideo multa ab illis acquisita inter spolia habentur: quae tamen si ab his fuerint comparata, spolia non erunt, quia contra sacros Canones non sunt acquisita. Ego vero appellatione Clericorum intelligendos arbitror, non solum Sacerdotes, Diaconos & Subdiaconos, sed etiam Clericos minores, non quidem omni ex parte, sed ex aliqua: nam ceteris Clericis minoribus initiationis ordinibus per Ecclesiae Canones non est negociatione interdictum, nisi dum Beneficiarij, aut Pensionarij sunt: ac proinde minores Clerici beneficia, aut pensiones Ecclesiasticas habentes, comprehenduntur Clericorum vocabulo.

Decimo quaeritur, Quot genera Clericorum per Pontificiam declarationem à praefata Constitutione sint excepta? Haec tria genera excipiuntur: Cardinalium scilicet: Habitantium in Vrbe, vel Curiam Romanam sectantium, & in ea morientium, & eorum, qui priuilegium speciale, vel generale testandi ratione suorum, vel alias quomodocumque habent, tamen extra Curiam decederent. Sic enim habet declaratio Pont. Pij V. Litteras nostras, inquit, praedictas ad S. R. E. Cardinales, etiam si vbiuis locorum decederent, ac eorum bona vbiique existentia, nullo pacto, ac Vrbe & Curiam praefatas, nec non Praelatos, Officiales, & alios seculares, cuiusvis ordinis Regulares Clericos: ceterosque tam in Vrbe, & Curia praefatis, pro tempore existentes, & in ea, seu eius districtu decedentes, quam alias, alibi, vbiuis locorum, etiam vltra montes, & maria existentes, testandi tamen, codicillandi, & alias de bonis suis quibuscumque, quomodolibet disponendi facultatem, seu etiam quod eis ab intestato decedentibus, eorum bona ad ipsorum proximiores, & qui nisi beneficiati essent succedere deberent, deuoluantur, & debeant ab Apostolica sede, vel officiorum suorum ratione priuilegiatum, aut ex alio quouis titulo pro tempore habentes, cuiuscumque status, gradus, ordinis, conditionis, & praerogatiuae personis, minime se extendere, neque illos, aut eorum aliquem comprehendere. Sic verba declarationis habent, & ante Pium IV. Sixtus IV. Alexander VI. Leo X. eosdem Clericos exceperant teste Redoano q. l. de spol. nu. 48. Excipiuntur itaque Cardinales, & Vrbs incolae, & qui Curiam Romanam sequuntur, nisi aliud Curiae stylus, & vltus habuerit, vt habere solet, quod attinet ad Clericos, Vrbs incolae, vel Curiam Romanam sectantes. Teste quoque Redoano, exempli sui milites sacrae militiae ordinis Hierosolym. horum enim milium morientium bona siue ex beneficijs sint, & administrationibus commendatis acquisita, siue ex negociatione illicita ab eis parata, & comparata, ad ipsius militiae ordinem pertinent: ac proinde in eiusmodi bonis ipsa Religio succedit statuti Religionis summi Pontificis auctoritate confirmatis; in quibus caput, quod incipit, *Cum bona, sic habet: Cum bona, & facultates, quae Ordo noster possidet, piorum hominum liberalitate collata sint ad sustinendas hospitalitatis impensas, & propulsandos Christiani nominis hostes: certum est, fratres nostros proprijs in eis, aut priuati iuris nihil habere, sed eorum verum dominium, ac proprietatem, & possessionem ad solum ipsum Ordinem nostrum spectare. Verum cum in commune recte administrari non possent propter locorum distantiam, & dissidentiam nationum: Maiores nostri ea vitium fratribus per partes regenda commendauerunt. Unde nomen Commendarum sumpturum, impositus annuis pensionibus, quae auerentur, & minuerentur prout, & rei, & temporis, hoc est, necessitati conuenire visum est. Etenim vt minimum quinta, saepe quarta fructuum pari penditur, & in commune ararium infertur iubetur: nonnunquam etiam dimidia, vel omnes etiam fructus, si ita à Capitulo Generali fuerit statutum:*

penes quod vnum imponendarum, & assignandarum personarum, & collationum huiusmodi, quae Responsionis, & impositiones vocantur, ius est. Id autem quod à quoquam sit pendendum, & soluendum, decernit, & publice declarat discretum, & declarationem suam Prioribus, Castellano Emposta, & Capitulis provincialibus, per litteras suas significat, mandataque, vt pensiones à se impositas exigi, per solus ab administratoribus proeurent, si qui fratrum nostrorum esse mandatis, ac scriptis non paruerint, habitu priuenter. Ex in ca. consuetudo, decernitur sic: *Consuetudo laudabilis, & inueterata in nostro Ordine inoleuit, vt per obitum Priorum, Castellani, Emposta, Balliuorum, Commendariorum, & aliorum administratorum bonorum nostri Ordinis commune nostrum ararium percipiat iure mortuarij & vacantis: id est, pro mortuario fructus Prioratus, Balliuatus, & Commende, & administrationis, à die obitus Prioris, Balliui, aut Commendatarij vsque ad dictum festum Natiuitatis S. Iohannis Baptista proxime sequentem: & pro vacante, ab eo die vsque ad alium festum S. Iohannis Baptista proxime futurum peracto anno, praeter, & ultra iura spoliatorum quae ad idem commune ararium spectant. Quam consuetudinem hac lege, & statuto confirmamus, & pro lege haberi volumus, & obseruari mandamus. Rursum in c. Omnia bona, sic statutum est: *Omnia bona mobilia, ac se mouentia quorumcumque fratrum nostrorum tam in Conuentu, quam extra decedentium, cuiuscumque conditionis, & qualitatis fuerint, quae spolia vocantur, ad commune nostrum ararium pleno iure pertinent, exceptis fratribus Capellanis obedientia, & seruientibus. Officij quorum spolia perueniunt ad illos, in quorum Prioratibus, aut commendis residentiam, & stagium habuerint. Haec ibi.**

Vndecimo quaeritur, An cum dubitatur, sint neque ex illicita negociatione acquisita bona, quae Beneficiarius post obitum relinquit, credi potius debeat ea esse licite comparata? Respondeo, potius esse credendum fuisse licite acquisita: nam negociatio est Clericis interdicta: ergo nisi id constiterit, non est credendum Clericum deliquisse, & contra sacros Canones negociatum fuisse. Vnde Pá-norm. in c. de peculo Cleric. Praelatus, inquit, non videtur ex negociatione acquisisse: neque enim credendum est, eum in negociando delictum admisisse: nemo enim, nisi cum manifeste constat, creditur esse malus. Sic etiam Roma. in cons. 159. quem & sequitur Redoanus de spol. Eccl. q. 15. num. 30.

Duodecimo quaeritur, An ad fiscum Apost. pertineat, cum intendit litem de spolijs Clerici, probare, haec aut illa bona, quae Beneficiarius post obitum relinquit, ex illicita negociatione fuisse acquisita, An vero potius ad haeredem Clerici? Respondet Redoanus de spolijs Eccl. q. 15. nu. 30. cui & ipse assentior, ad Fiscum id Apostolicum pertinere: quippe negociatio, res est facti, non iuris. at facta non praesumuntur, nisi constet contra communem sententiam. *l. sciendum ff. de verbor. obliga. nec est credendum, Clericum, negociatione deliquisse.*

CAP. III.

De spolijs Clericorum, quae sunt bona ex beneficiariorum fructibus post obitum relicta.

Secundum genus spoliatorum Ecclesiasticorum constitit in bonis, quae ex beneficijs acquiruntur, ac post obitum Clerici relinquuntur.

Primo quaeritur, An spolia censeantur, quaecumque Beneficiarij ad se sustentandum ex beneficijs poterant impendere, sed non impenderunt, quia aliunde commodum vitae subsidium habuerunt? Ratio huius quaestio. est, quia Clerici Beneficiarij plerumque Regib. Principibus, aut viris alijs primarijs interseruiunt, à quibus debita stipendia accipiunt, vnde, vt par est, honeste sustentantur: quare ex beneficiariorum fructibus nihil in victum, vel vestitum impendunt. Sunt duae opinioniones: vna est affirmatiua, quae placet Redoano

doano de spol. Eccl. q. 9. n. 8. Et sequentibus. altera negotium est, uti Couarruiaz in c. Cum in officiis, de testam. vers. Tercio ex eadem, quæ & mihi probabilior videtur ea ratione è natura ducta, quod Beneficiario tanquam laboranti stipendium, & merces debetur: ergo etiam si aliunde commode sustentetur, nihilo tamen minus non amittit ille sui laboris, & operæ debitum stipendium: eodem prorsus modo, quo licet ex sui quod habet patrimonij bonis alatur, tuta potest conscientia ex beneficij fructibus id sumere, quod ex patrimonio ad suum victum, & vestitum impendit. Sed opponet nobis Redoanus, Beneficiarios tantum esse vsuarios, ut ait Glossa in c. ult. de peculio Clerico. Et in c. Cum olim, de rerum permut. Et in c. ult. de pignori. tum ea. Quia nos, de testam. Demus id Glossam sensisse, ac non negabit profecto Redoanus, ex beneficij fructibus posse Beneficiarium aliquid, licet aliunde se alentem, ac tuentem, ut debitam laboris sui mercedem, optimo iure percipere Redoanus, Ecclesia Clerico non debet beneficij fructus nisi tanquam vitæ alimenta, sed hæc debentur solum indigenti, qualis proculdubio Clericus non est, cui aliunde iuppedit ad vitam commode tuendam. Verum quidem id est, sed quod iam supra diximus, Beneficiario, fructuum debetur pars non solum tanquam vitæ necessaria, sed etiam tanquam laboris merces, & stipendium, ac proinde debetur etiam eidem quamuis patrimonium idoneum habenti ad suæ vitæ sustentationem: Dignus enim est operarijs mercede sua, Et cibo: uti Dominus dixit, & Apostolus: Quis militat, inquit, suis stipendijs unquam? Nec boui trituranti os alligatur: quate sicut hæc bona sibi Beneficiarius facit sua, & iure communi ad hæredes transmittit, non ad Ecclesiam, vel successorem: sic etiam nunc ad hæredes transmittit.

Mat. 10.
Luc. 10.
1. Cor.
9.

Secundo queritur, An inter spolia cenferi debeant quæcumque Beneficiarius parcius viuendo sibi subtrahit & referuat ex beneficij fructibus? Redoanus loco citat. affirmat, negat Nauar. in tract. de spolijs Clericorum, & meo quidem iudicio probabilis, ac verius: quoniam prior ille in ea fuit opinione, quæ fructus beneficij solum Clerico vult deberi, tanquam alimenta vitæ necessaria, cum tamen debeantur tanquam laboris stipendium, & merces. Operarius vero non ideo, quia velit parcius viuere, amittit aliquid ex debito sibi stipendio: ergo Beneficiarius, nihilominus acquirit sibi totam fructuum partem, suæ vitæ necessariam tanquam debitam mercedem: iure igitur, suo arbitratu id quod sibi subtrahit, in quousus vsus impendit, nec tanquam spoliū, ad Fiscum pertinet Apostolicum. Quemadmodum igitur Beneficiarius huiusmodi bona potest cui voluerit donare, sic in morte potest testamento legare, ut sua.

Tertio queritur, An Apostolicus Fiscus soluere debeat æs alienum, quod contraxit clericus, cuius mortui spolia acquisiuit? Respondeo, hunc modum: Cum Camera Apostolica in Ecclesiæ, vel successoris locum subrogata sit, cogitur ea debita soluere, quæ alioqui Ecclesia, vel successor soluere debebat: cætera vero debita non item: ac successor ad soluendum omnia Beneficiarij debita minime compellitur. Aut. n. Beneficiarius, res. lib. Ioan. Andr. Et Panormi ano. c. x. de solutionibus Et Anton. Et Imola in ca. peruenit de fideius. æs alienum contraxit nomine suo, & suæ utilitatis causa, aut suæ Ecclesiæ gratia, & nomine. Si primum, successor non debet id alienum æs soluere: si secundum, debet, quia sunt potius Ecclesiæ debita, quam Clerici. Ita fit, ut si Beneficiarius æs alienum contraxerit suæ causa valerudinis tuendæ, & conseruandæ, id soluendum à successore fit, eo iure quo Ecclesia ministrum suum alit, & sustentat. Si vero Clericus ad res suas, vt potius, vineam, vel agrum colendum, vel domum meliorem reddendam, æs fecerit alienum, nullo iure compellitur. Eodem iure tenetur Fiscus Apostolicus, quo successor, aut Ecclesia olim iure communi tenebatur, quoniam in eius locum subrogatus est.

Quarto queritur, An quando dubitatur bona, quæ ex-

tant, post obitum beneficiarij, sunt ne acquisita ex fructibus beneficij, An ex patrimonio, industria, vel arte, in spolijs sint habenda? Redoanus de spolijs Ecclesijs. q. 3. §. Quid dicendum, n. 1. Et seq. ea bona vult in spolijs Ecclesiæ computari: ob eam rationem, quod ubi nos dubij sumus, credere potius debemus ad Ecclesiam pertinere, quia Iura, & Canones sanxerunt, ut res Clerici manifeste sint separatæ à reb. & bonis Ecclesiæ, ac proinde, nisi clare constet sint res Clerici, an Ecclesiæ, melius, & potius est ius Ecclesiæ, quam Clerici: ac proinde pro iure Ecclesiæ iudicare debemus.

Quinto queritur, An empta per Clericum nomine suo: non Ecclesiæ ex fructibus beneficij, vel ex bonis ecclesijs, pertineant ad spoliatorum bona? Hæc quæstio pendet ex illa quæstione: An quæ emit Beneficiarius ex fructibus sui beneficij, vel ex bonis suæ Ecclesiæ, nomine suo non ipsius Ecclesiæ, debeantur ecclesiæ, iure communi? Nam si Ecclesiæ debeantur, ita ut facta sint ipsius, ea Beneficiarius non facit sua. Si vero Ecclesiæ, minime debentur, ea sibi Clericus acquirit: & proinde Beneficiarius statuere de illis suo arbitratu potest, & sic post obitum ipsius, ad hæredem ab intestato transibunt. Quidam opinantur promiscue, hæc bona nec statim ipso iure in Ecclesiæ dominium transire, nec etiam ad Fiscum Apostolicum pertinere, sed posse per Beneficiarium, dum ipsi viuunt alienari, id ex Pontificijs Constitutionibus Iulij III. Pauli III. & IV. de spolijs, probare cõtendunt: in quibus Constitutionibus habetur, immobilia bona, quæ emunt Beneficiarij suo, non ipsius Ecclesiæ nomine ex redditibus beneficiorum, non fieri ipso iure Ecclesiæ: alioqui si in ius Ecclesiæ transirent, prædicti Pontifices non distinguerent hæc bona ab ijs, quæ Beneficiarij viuentes ecclesiæ donant, cum aiunt bona, ex redditibus beneficiorum empta, si fuerint Ecclesijs donata, nequaquam esse in spolijs numeranda, ergo significant Pontifices, quam diu Ecclesiæ donata non sunt, ad eam minime pertinere, ita vt alienari per Beneficiarium queant. Sed hoc nihil ad nos in quæstione proposito: nam licet Beneficiarius dum viuunt, ea possit bona in quos voluerit vsus impendere, vt quæ nondum in Ecclesiæ dominium transierint: tamen si post eius obitum ita relinquuntur, vt nihil de ipsis Beneficiarius statuerit, dubiæ quæstionis est, An in ipsis iure communi Ecclesia succedat, an potius hæres ab intestato. Nam si iure communi ad Ecclesiam pertinent: ad Fiscum quoque Apostolicum ea spectare necesse est. Quidquid isti dicant, distinguendum omnino est: aut enim loquimur de ijs, quæ emit Clericus ex fructibus sui beneficij & hæc sibi acquirit, si suo nomine, non ecclesiæ emit: aut loquimur de ijs, quæ emit Beneficiarius ex bonis ecclesiæ, quamuis suo non ecclesiæ nomine emerit, & hæc Beneficiarius sibi non acquirit: quia huiusmodi bona empta, fiunt ipsius Ecclesiæ.

Quæstio quidem est apud Iuris Canonici peritos; An huiusmodi bona à die quo empta sunt, in dominium ecclesiæ? Interest enim multum, res nostra fiat, an tantum nobis debeat: nam illud actionem in rem ipsam parit, ac gignit, hoc vero actionem in personam nobis obligat. Sunt duæ hæc de re sententiæ, æq; à nobis fusius suo loco tractatæ. Vna docet, ea bona à Clerico empta, statim in Ecclesiæ ius, & dominium transire: quæ fuit Glossæ opinio, & Hostiensis, Ioan. Andree, Cardinalis, Barbarij, Romani, Corseti, & aliorum, quos referit Couarruiaz de testam. c. x. nu. 5. Altera est sententiæ: à die quo empta sunt, deberi quidem hæc bona ecclesiæ, sed non statim in eius dominium transferri: à die vero, quo Beneficiarius è viuus excessit, in Ecclesiæ ius, & potestatem transire, ita vt tunc Ecclesia vendicare, tanquam sua, & sibi capere possit. Nam licet empta ex aliena pecunia fiat emptoris, non domini pecuniæ aliquando tamen ipsius fit cuius est pecunia, videlicet in sex casibus, quos enumerat Hostiensis in cap. inquirendum, de pecul. Cler. vt res empta ex pecunia pupilli, vel minoris, sit ipsius pupilli, vel minoris.

Idem

Idem iuris est in rem empta a matro, ex pecunia sibi data ab uxore, & in rem empta a libero vel seruo, ex pecunia patroni, vel domini, & in rem empta ex pecunia funcbri. Sic etiam in rem empta ex bonis Ecclesiarum, sit ipsius Ecclesiarum. Et quid sit de qua questione, Au statim, vt empta est, in Ecclesia dominium transeat, Au vero potius, cum Beneficiarius decederit, nihil attinet ad presentem questionem de spoliis quoniam bona empta, ex rebus, vel pecunijs Ecclesiarum, inter spolia Clericorum non habentur, quoniam, vel statim, vt empta sunt ipsius Ecclesiarum, vel saltem debentur illi, vnde siue a die quo empta sunt, siue a die quo Beneficiarius moriatur, ad Ecclesiam pertinent. Si loquamur de ijs, quae emitt Clericus ex fructibus sui beneficii, ea sunt eiusdem conditionis vnius, sicut fructus ipsi. Nam quemadmodum de beneficii fructibus potest Beneficiarius dum viuus suo arbitratu statuere: ita tamen, vt quod sibi supererit, in pios vsus impendat: & nihilominus fructus post eius obitum remanentes, Ecclesiae, vel successori, communi iure debentur, pari quoque ratione bona quae emanant Clerici ex fructibus suorum beneficiorum, possunt beneficiarij, dum viuunt, & valent in quos voluerint, vt emitt: ac post obitum relicta, cum nihil de illis in vita statuerint, spectant iure communi ad Ecclesiam, vel successorum. Quare sequitur, vt sicut Fideus Pontificius loco Ecclesiae, vel successoris sibi sumit fructus beneficii Clerici vita functis relicto, ita quoque succedit in bonis per Beneficiarium ex redditibus beneficii emptis, & post obitum remanentibus: vtraque enim inter spolia computantur. Neque vero illa Pontificum aliarum Constitutionum negant in vniuersum bona empta per Beneficiarios ex fructibus beneficiorum inter spolia censeri: sed ea solummodo quae Beneficiarij viuentes, Ecclesiae tradiderint, siue donauerint, quia ante obitum ad Ecclesiam ius, & dominiu deuenerunt: quamuis Pius V. quaedam ex illis etiam Ecclesijs nondum donata, & tradita ab spolijs excluderet, vt quae, proxime sequenti diceretur.

Sexto quaeritur, Quae bona ex fructibus beneficiorum empta ab Beneficiarijs, minime in spolijs computentur: Respondeo, Pium V. edidisse Constitutionem anno 1567. in qua sic decernit: Cum itaque sicut accepimus, nonnulli Patriarcha, Episcopi, & Abbates, seu Commendatarij, & beneficia Ecclesiastica obtinentes, proprij honoris, & salutis immemores, etiam praetextu facultatum, istandi eis per sedem Apostolicam concessarum, in eorum vltimis voluntatibus res sacras, ac vasa, ornamenta, ac paramenta Ecclesiastica aliaque cultui Diuino dicata, quandoque ex fructibus Ecclesiasticis per eos acquisita, non Ecclesijs, & Monasterijs ac beneficijs quibus praeserunt, seu a quibus proueniunt Ecclesiasticos, & stipendia acceperunt, prout rationi, & honestati consentaneum foret: sed alijs locis etiam non pijs, ac interdum eorum consanguineis, & affinis reliquerunt, ac Camera Apostolica Collectores, praetextu quod illa sub appellatione spoliorum veniunt, tanquam eiusdem Camera spolia exigere, & percipere non erubescunt, in maximum religionis detrahere, ac Ecclesiasticorum beneficiorum, & beneficiariorum eorumdem detrimentum, ac resinguentium animarum periculum, scandalumque plurimum: Nos abusiuis scandalisque huiusmodi prouidere, ac singularum Ecclesiarum, Monasteriorum, & beneficiorum inuoluntati, animarumque quorumlibet salutem consulere volentes, Motu proprio, & certa scientia, ac de Apostolica potestate plenitudine, hac nostra perpetua vultura Constitutione statuimus, & ordinamus, quod de caetero omnia, & singula ornamenta, & paramenta, ac vasa, necnon Missalia, & Gradualia, ac cantus firmi, & Musici, alique quomodolibet nuncupati libri, & alia res sacra, etiam auri, & argenti, ac quaecumque alia bona per quoscumque Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos, Abbates, seu Commendatarios, & alios quoscumque, quoscumque, & qualiacumque beneficia Ecclesiastica cum cura, & sine cura, secularia, & quorumvis Ordinum Regularia in titulum, vel Commendam, aut alias quomodolibet obtinentes, quocumque nomine, vel titulo censentur, etiam si de illis

et eorum qualitatibus specialis, & expressa mentio habenda foret, ad usum, & cultum vniuersum, etiam in eorum priuatis adibus, & Cappellis, vel Oratorijs destinata, tempore eorum obitus ex testamento, vel ab intestato relicta, sub quibusvis facultatibus istandi, & alias disponendi de bonis per eos ex aliarum, vel alias quomodolibet acquisitis, per quoscumque Romanos Pontifices praedecessores, & Successores nostros, ac nos sub quibusvis tenoribus, & formis, & cum quibusvis clausulis, & discretis, etiam motu proprio, & alias quomodolibet concessis, & concedendis minime comprehendantur, nec sub appellatione spoliorum veniant, sed ad singulas Ecclesias, Monasteria, etiam Conuentus carentia, & beneficia huiusmodi, in quibus residuerint, aut quibus praeserint, seu qui obtinuerint, omnino spectent, & pertineant, ac spectare, & pertinere, illaque post eorum obitum eisdem Ecclesijs, Monasterijs, & beneficijs, etiam in Rom. Curia, & procul ab illis decesserint, vel ad illa nunquam accesserint, etiam antea Ecclesiarum, & Monast. regimini cesserint, vel beneficia huiusmodi renuntiauerint, eo ipso applicata, & incorporata sint, & esse censentur. Ita vt liceat illis, & successoribus, in eisdem Ecclesijs, Monasterijs, & beneficijs successoribus, & Ecclesijs, & Monasterijs eiusdem Capitulis, Conuentibus respectu illa propria auctoritate libere apprehendere, ac eorum Ecclesijs, & Sacristijs applicare, & incorporare. At quaecumque donationes, & relicta, vel legata, testamenta, & codicillis, & alia vltima voluntates, seu spolia desuper contra praesentem Constitutionem nostram quomodolibet pro tempore facta, quo ad praesentem, nulla, & inualida, nulliusque roboris, & momenti existant, seu locis etiam pijs, aut Ecclesiasticis quibusvis, quos in quarum, seu quorum fauorem pro tempore facta fuerint, minime suffragentur, nec per ea eisdem personis seu locis, vel alijs Ecclesijs huiusmodi aliquoduis in rebus praedictis, vel ad alias acquiri possit. Quinimo, res sacras, ac alia bona praedicta, quocumque nomine, vel titulo pro tempore detinent, & illis Ecclesijs, & Monasterijs ac beneficijs per desunctos quomodolibet acquisitis, vt praesertim, iuxta praesentem tenorem realiter, & cum effectu restituendum, & consignandum quibusvis dispositionibus de illis in contrarium quomodolibet factis, minime astringantur, omnino teneantur, & ad id per censuras, & poenas, etiam si surri, & sacrilegi, ac alias, iuris, & facti, remedijs oportuni, cogi, & compelli possint, & debeant. Et insuper ne deinceps contingat insolentia spoliorum Camera Apostolica Collectorum, vel Subcollectorum aliquas Ecclesias, vel hominum quocumque damno, vel iniuria affici, nec cuiquam de caetero variatur in dubium, qua res habenda sint nomine spolia, simili modo statuimus, & declaramus, quod quaecumque sacra, cathedra, arca, & etiam lignea, vel lapidea, & etiam marmorea mensa, & tabula, ac quaecumque dolia, vasa vinaria, & alia similia sepellectilia domestica per quoscumque Presbyteros, seu Clericos ab humanis pro tempore accidentes tempore eorum obitus in Ecclesijs, seu eorum domibus Ecclesiarum eorumdem, vel alibi vbiuis locorum relicta, etiam ex fructibus, & prouentibus beneficiorum, qua dum viuunt, obtinebant, acquisita fuerunt, sub spoliorum appellatione minime veniant, nec pro spolijs villo modo reputari possint. Praeterea quod nullum spoliu Camera praesentis fieri, nec quidquam a quibusvis spoliu Camera huiusmodi Collectoribus, vel Subcollectoribus exigi possit per obitum illius, qui dum viuens, vnum, vel plura beneficia Ecclesiastica obtinuerat: etiam, vel quorum simul fructus, redditus, & prouentus triginta ducatorum auri de Camera secundum communem estimationem, valore annuum non exesse-runt, aut qui pensiones annuas super quibusvis fructibus Ecclesiasticis usque ad dictum valorem annum perciperent: dummodo tamen is se ab omni negotiatione illicita, & a sacris Canonibus prohibita abstinerit. Ita quod si quis dictorum Collectorum aliquid ex bonis quorumvis desunctorum, qui similia beneficia obtinuerint, seu fructus pensiones perciperent, praetextu spoliu eiusdem Camera percipere, aut contra praesentem nostras litteras attentare praesumpserit, ad totalem bonorum per eum percipitorum restitutionem teneatur, & ad id iuris, & etiam per similes censuras, & poenas cogi, & compelli possit, & debeat. Distributio

inhibentes

inhibentes quibuscumque Camera præfata spoliatorum Collectoribus. nunc & pro tempore existentibus. ne sub indignationis nostræ & privationis eorum officiorum poena in ornamentis & paramentiis ac vasibus & libris præfatis cultui dicatis, ac alijs reb. sacris, nec non suppellectilib. præfatis quomodolibet se intromittant: nec in eorum Inuentarijs tanquam spolia redigant seu describant: Sed ornamenta, & paramenta, nec non vasa, libros, aliq. Diuino cultui dicata huiusmodi Ecclesijs, Monasterijs, Cappellis, & alijs beneficijs huiusmodi, eorumq. Rectorib. & alijs præfatis libere dimittant & consignent, ac consignari faciant cum effectu ac suppellectilib. præfatis in locis ubi constituti, relinquunt. Hac tenore Constitutio.

Septimo quaritur circa prædictam Pij Quinti Constitutionem, An in spolijs censeantur prædictæ res sacræ, & Diuino cultui dicatæ, quas beneficiarius emerit ex sui patrimonij pecunijs, vel ex bonis arte, doctrina & industria sua comparatis: Ratio dubitandi est ex vna quidem parte quia videntur ad hæc edem beneficiarij ab intestato succedentem pertinere, propterea quod sint res emptæ ex proprijs beneficiarij bonis, in quib. hæres succedit: ex altera vero parte videntur ad ecclesiam, cuius emptor est beneficiarius, spectare: quia in ea Constitutione id videtur esse sancitum. Respondet Nauarrus de spolijs Cleric. §. 7. numer. 2. & 3. hæc bona iure quidem antiquo ad hæredem beneficiarij pertinere, ob rationem superius assignatam: sed iure nouo per prædictam Constitutionem spectare ad Ecclesiam, in qua est emptor Beneficiarius: Nam Pontifex generatim loquitur: Omnia, inquit, & singula ornamenta, paramenta, vasa, nec non Missalia, & Gradualia, & Cantus firmos, & musicos, aliosque quomodolibet nuncupatos libros, & alias res sacras etiam auri, & argenti, ac quæcunque alia bona per quoscunque Beneficiarios siue Regulares, siue Sacerdotes, siue titulares, siue commendatarios, siue simplices, siue curam habentes; siue Præsules, siue Archiepiscopales, ad vsum & cultum diuinum etiam in præfatis eorum ædibus, vel Capellis, vel Oratorijs destinata, tempore eorum obitus ex testamento, vel ab intestato relicta, sub quibusuis facultatibus testandi, & alias disponendi de bonis per eos ex altari, vel alias quomodolibet acquisitis per quoscunque Rom. Pontifices prædecessores eius, & successores: ac ipsum super quibusuis tenoribus & formis, & cum quibusuis clausulis, & decretis, etiam motu proprio & alias quomodolibet concessis & concedendis, minime spoliatorum nomine venire, nec ad hæredes beneficiorum testamento, vel ab intestato transmitti: sed illi Ecclesijs, Monasterio, vel Capellæ deberi, in qua qui emerit, beneficium obtinuerat.

Ipsæ enim Pontifex huiusmodi Ecclesijs vel Monasterijs ea bona addicit. Quare obitu beneficiarij, in ipsarum Ecclesiarum vel Monasteriorum ius & dominium transeunt: & ideo Pontifex tribus verbis vritur, quorum duo illa statuimus & discernimus, ius nouum significant, ut Glossa annotauit c. Vi litigantes, de officio Ordin. in 6. & Clem. Per litteras, de Præben. Ius autem nouum est, vt hæc bona ex patrimonio, vel quasi patrimonio, per beneficium empta, ipsius Ecclesijs, vel Monasterio debeantur. Tertium est verbum. Declaramus, quod significat ius antiquum, ut ait Glossa recepta ab omnibus in Clem. Litteras, de Recri. Antiquo vero iure res sacræ per beneficium ex beneficij fructibus, emptæ, ipsius Ecclesijs & Monasterio debebantur.

Dices, hæc bona empta per Beneficiarium ex patrimonio, vel quasi patrimonio, in ipsius Beneficiarij bonis connumerari: quo ergo iure Pontifex ea Ecclesijs, vel Monasterijs addicit? Deinde Laici solent etiam similia bona sacra in suis ædibus habere, vt cum voluerint, tem diuinam priuationem faciendam curent: cum tamen ad suos hæredes testato vel ab intestato transmittant. Ait Nauarrus, iure ciuili communi res sacras in nullius priuati hominis esse dominio, capit. Nullius. c. §. Sacra. Instit. de rebus diuis. quum earum rerum vsus religiosus & sacer pe-

nes Laicos esse possit. Nihil igitur, inquit, mirum est, si Pontifex sacras eiusmodi res per Beneficiarios emptas, & ad vsum & cultum diuinum destinatas Ecclesijs attribuerit. Nec est, ait ille, quod Laici Beneficiatorum hæredes conuerterentur, quod sibi sint ereptæ, quia cum fuerint a Beneficiarijs emptæ, & sacræ redditæ, & diuino cultui mancipatæ, optimo iure sunt Ecclesijs attributæ. Alii tamen censent, quæ diximus bona eadem Pontificia Constitutione non contineri, ac proinde nisi ea Beneficiarij suis Ecclesijs donauerint, ad hæredes transire, quoniam a iure communi non recedimus, nisi quando expressim abrogatur. lege Præcipimus. C. de Appellat. Sed iure communi hæc bona ad hæredes pertinent. Nauarrus putat, talia bona eo ipso quod sunt sacris vsibus alicuius Ecclesijs destinata, intelligi donata Ecclesijs. Sed quoniam bona sacra includuntur dicta Constitutione, quæ vero ab illa excluduntur? Vt distincte, ac in promptu ea discernamus? Respondeo, hæc Constitutione comprehenduntur dicta bona sacra, empta, tametsi nulla sint consecratione affecta. Nam comprehenduntur paramenta, & Missalia, sacri cantus musici, & firmi, quæ sacrati non consueuerunt. Satis igitur est si sint ad diuinum cultum & vsum destinata, etiam si extra Ecclesijs in Oratorijs priuatis, vel Beneficiarij ædibus continentur. Comprehenduntur etiam, quæ Beneficiarij post obitum relinquunt, empta scilicet ex redditibus Beneficij, licet postea ipsum beneficium dimiserint: item, & illa, de quibus Beneficiarij testati fuerunt, etiam cum legitima testandi facultate. Tum & scamna, cathedræ, arce, & cetera, quæ in Constitutione ipsa exprimuntur ac nominantur, quæ ante Pium Quintum in spolijs computabantur, cum ex beneficij fructibus fuerant comparata.

Non tamen Constitutio comprehendit ea, quæ Beneficiarij possidebant, empta ad donandum alteri Ecclesijs, vel ad permutanda cum alijs bonis eiusdem generis, vel alijs sibi necessarijs: non enim est a iure antiquo recedendum, nisi quatenus nouæ leges illud abrogant, lege Præcipimus. C. De Appellationi. Sed hæc Constitutio solum excipit ab antiquo iure, quæ sunt cultui diuino dicata. Non item eadem includit Constitutio aurea, vasa aurea, vel argentea, quæ habent Beneficiarij ad suarum ædium ornatum, quamuis ea consueuerint commodato dare Ecclesijs ad diuinos vsus. Nec etiam ea, quæ Beneficiarius dum vixit, post vel ante beneficium dimissum cum alijs commutauit, vel alijs donauit: nam hæc Constitutio non prohibet, quo minus beneficiarius, dum vixit, possit ea bona donare, & alienare. Ex eadem Constitutione etiam liquet, nullum Beneficiarium, vel Pensionarium, cuius beneficium, vel pensio maioré fructum annum non affert, quam triginta ducatorum aureorum, iuxta æstimationem communem Cameræ Apostolicæ, inter spolia censerit, quia Pontifex iudicauit, totum huiusmodi beneficium vel pensionem esse necessarium ad honestam Beneficiarij sustentationem.

Octauo quaritur, An pensiones quas pensionarij post obitum relinquunt, in spolijs computentur, vt computantur fructus beneficiorum post Clerici obitum relicti: An vero transeant ad hæredes? Duæ sunt opiniones: Vna est negantium, quia pensiones ex testamento, vel ab intestato ad hæredem Clerici pertinent, pensio siquidem non est Ecclesiasticum beneficium, & solum datur ad subsidium vitæ tanquam alimentum: sed is cui legatum est alimentum, moriens transmittit ius exigendi alimenta percepta & soluta ad suos hæredes, lege. Vi §. vi. ff. si usufructus per. Item pensio conceditur etiam Laicis auctoritate Romani Pontificis. Ad hæc Pensionarius similis est usufructuario: extinguitur enim pensio more Pensionarij, sicut usufructus usufructuarij morte finitur. §. Finitur autem, Institution. de Usufructu. ac usufructuarius fructus iam ante acquisitos ad hæredes transmittit lege Defuncta. ff. de Usufructu: Ergo Pensionarius trans-

mittit

instit etiam ad hæredes pensiones ante perceptas. nec
 tere, inquit, *Gigas de Pensionibus, quæst. 25.* docet, pen-
 siones non solent in vita Pensionarij perceptas, sed etiam
 debent, & nondum solutas, de quibus inferius dicam, ad
 hæredes siue ex testamento, siue ab intestato transire,
 quam sententiam probat auctoritate Alexandri in *con-
 siliis, 40. ad suam volumine 3. eamque sequitur Coartuui-
 as de Testam. s. Cum in offi. iij. numero. 6. ad calca. n. Caccia-
 lupus eandem citat sententiam & approbat. Gigas itaque
 de pensionibus, 33. vult, pensionem debet hæredibus Pen-
 sionarij, si tempore quo moritur, sunt percepti fructus,
 in quibus est pensio constituta; imò etiam quando sunt
 per debitorem pensionis collecti, quamvis nondum dies
 soluendæ pensionis aduenerit, de qua re postea. Item, Au-
 ditores in *Rota, s. de Redoano questione 3. s. in hac matè-
 ria, numero 12. de spolijs iudicantur pensiones præteritas,
 & non solutas, inter spolia non comparari, sed ad hære-
 des transire, s. de his Constitutionibus Pontificijs Pauli
 III. & Iulij III. & vsu Cameræ Apostolicæ. Ergo & pen-
 siones à Pensionario perceptæ, & post obitum relicte ad
 hæredes transfunt iure communi. Altera est opinio asse-
 rentium, pensiones in spolijs reponendas esse. Eam pro-
 bat & amplectitur Redoanus de spolijs Ecclesiasticis, *quæsti-
 one 3. numero 32. s. in hac matèria numer. 12.*
 Quam opinionem arbitror, inquit, esse veriorè, & vix
 cum iure nouo Constitutionum Pontificiarum, non cum
 iure antiquo communi congruentem. Hæc opinio est
 vera arte: s. Constitutionibus Pauli III. & Iulij III. &
 Pij V. & vsu Cameræ Apostolicæ. Nam licet pensio, be-
 neficij nomine Ecclesiastici non veniat, & in vita sub-
 sidium conferat, restat tamen portio quadam ex fructibus
 beneficij detracta, ac proinde in bonis & fructibus ex
 Ecclesiasticis prouenientibus censetur. Et quia beneficiorum
 fructus post obitum Beneficiarij sine testamento de-
 cedentis relicti ad spolia spectant: ideo voluerunt Pon-
 tifices, vt pensiones inter spolia haberentur. ac testè Redo-
 ano, Constitutiones Pauli III. & Iulij III. significant,
 pensiones ad Cameram Apostolicam pertinere. Deinde
 Pius Quintus, in *Constitutione super allegata* declarat
 annuat pensionem, quando non excedit quantitatem
 triginta nummorum aureorum, non esse in spolijs ha-
 bendam: significat ergo, pensionem dictam summam ex-
 cedentem, in spolijs esse ponendam. Dices, posse Pen-
 sionarium de pensionibus perceptis suo arbitrio statuere,
 & eas quibus maluerit in testamento relinquere: ergo
 si intestatus decedat, eas ad hæredes transfuit? Re-
 spondeo, id in iure communi locum habere, sed non in
 iure nouo Pontificio. Deinde quemadmodum Benefi-
 ciarius potest, dum vivit, fructus beneficij in quos volue-
 rit, ipsos vsus insumere & nihilominus si nihil de illis sta-
 tuerit, eos post obitum relictos, ad hæredes non transfuit,
 ac ideo tanquam spolia sibi debita Fiscus Apostolicus
 capitata & Pensionarius potest, vt vult, de pensionibus
 statuere: Sed pensiones post eius obitum relicte, tanquam
 spolia ad Cameram Apostolicam spectant. Nec idem est
 iuris de pensione, omni ex parte, quod de vsu fructu, vel a-
 limento legato: Nam pensio ex bonis Ecclesiæ, & fructibus
 beneficij percipitur: sed vsu fructus, vel alimentum ex pa-
 trimonij bonis conceditur, siue legatur, ac propterea
 Pontifices ad spolia pensiones pertinere voluerunt. Cæ-
 terum Constitutiones Pontificiæ Pauli III. Iulij III. & Pij
 V. volunt, vt pensiones inter spolia habeantur, nec tran-
 seant ad hæredes, nisi vbi contrarium consuetudine præ-
 scripta receperit.**

Nono quaeritur, An distributiones quotidianæ, quas
 solent Canonici percipere, pertineant ad hæredes, An po-
 tius tanquam spolia, ad Fiscum Pontificis, cum Canonici
 intestati decedunt? Conuenit inter omnes harum distri-
 butionum Canonicos dominium acquirere, & de eis pos-
 se statuere quicquid voluerit etiam per testamentum
 quando non dantur ratione tituli, aut loco beneficij: sed
 ratione presentis & ministerij in officijs diuinis, vt colli-

gitur ex c. 1. de Clerico non resid. in 6. Sic Gemianus ibidem &
 Boerius *conf. 280. Parisius conf. 33. n. 8. libr. 4. decis. 340. ad fin.*
Cenar. lib. 3. variarum resolut. c. 13. Iulius Clarus lib. 3. recepta.
sentent. s. Testamentum, n. 5. Redoanus de spolijs q. 3. s. Stanti-
bis hic, num. 18. s. q. 1. n. 17. s. 18. Operarius enim suam fa-
 cit mercedem labori debitam. Hinc colligunt commu-
 niter prædicti auctores distributiones huiusmodi in spo-
 liis non haberi, & ad hæredes pertinere. Sed aliofium est
 opinio, hæc distributiones Canonici sine testamento
 decedentibus, tanquam spolia Fiscu Pontifici deberi. Nam
 vt ait *Glossa in c. Presenti, de officio Ordin. s. Hostiensis, in c. vl.*
de Pseud. Cler. in fructibus ex beneficio simplici acquisi-
 tis, si Beneficiarius intestatus excesserit, Ecclesia succedit
 iure communi: Sed quotidianæ distributiones sunt fru-
 ctus ex beneficijs percepti, ergo in eis iure communi suc-
 cedit Ecclesia, si Beneficiarius absque testamento dece-
 derit, & in locum Ecclesiæ Fiscus Pontificis est subrogatus,
 ergo ipse succedit.

Primam opinionem existimo probabiliorem, & magis
 cum sententia & iure communi conuenientem. Nam Be-
 neficiarius harum distributionum dominium acquirat,
 quoniam tanquam sui laboris & operæ mercedem debi-
 tam percipit: & ideo potest tuta conscientia in quos ma-
 luerit vsus impendere: & vel in vita donare quibus volue-
 rit, & in morte legere testamento condito, quod si inte-
 status decederit, ad hæredes transfuit. Hæc enim tradit
 prima, quæ est communis opinio. Sed nihilominus cum
 Ecclesiæ bona censentur, & sint vere, ideo nihil de ip-
 sis Beneficiario siue Clerico statuente, tanquam spolia
 possunt si vel ut, Pontifices, sibi iure optimo referuare.

Decimo quaeritur, An quæ Beneficiarij lucrificiant,
 munera & officia aliqua obeuntes, vel obsequia præstan-
 tes, in spolijs numerentur, an vero potius ad hæredes ab
 intestato pertineant? Respondet Redoanus de spolijs, *Eccl. q.*
8. n. 55. cui & assentior ipse, ad hæredes spectare: non enim
 sunt fructus ex beneficio acquisiti, cuius sententiam idem
 auctor dicit fuisse Abbatem, Petrum Ancharanum, Ioan-
 nem Imolesem, Antonium Butrium, & alios. At si quaeras
 quæ bona inter ista recensentur? In primis quæcunq; Cle-
 ricus acquirat, quia sacrificia offert, vel preces fundit, vel
 aliter certe in Ecclesia inseruit. Idem quæcunq; lucratur
 ratione alicuius legationis, aut muneris quo fungitur, aut
 alicuius alterius administrationis tum Clericis, tum La-
 icis communis, imò etiam ratione muneris, quod obeat,
 ad Clericos tantummodo spectantis, cuiusmodi sunt in
 Curia Romana Vicecancellarius, Camerarius, Maximus
 Penitentarius, qualia etiam sunt in eadem curia qui vo-
 cantur Protonotarij, Scripatores, & alij generis eiusdem.
 Tales item sunt Vicarij & Officiales in spiritibus. Epi-
 scoporum: nam quicquid ratione muneris & officij ac-
 quiratur, est stipendium, & merces laboris, non beneficij
 Ecclesiastici fructus. Si roges, talia ne etiam censentur
 bona à Clericis acquisita, eo quod Cappellani sint Regis,
 Principis, vel alterius magni & Primarij viti? Vtiq; cen-
 sentur, & in his locum habent, vt de cæteris supradictis
 diximus, quando cunq; tales Cappellanæ non sunt be-
 neficia. Idem quoque iuris est de iis bonis, quæ quis Pa-
 rocho relinquit, vt pro mortuis sacrificia offerenda, & pre-
 ces fundendas curet, eodem teste Redoano.

Vndecimo quaeritur, An pro spolijs habenda sint, quæ
 Clericus ex patrimonio, vel arte, vel industria compara-
 ta relinquit, siue hæredibus extantibus, hoc est, nullo
 hærede, vel ex ascendentibus, vel ex descendentibus, vel
 alio quouis extante? Respondeo, certi iuris esse, in his
 bonis Clericorum hæredes succedere, vt colligitur ex c. *Sine*
manifesta, 12. q. 1. c. 1. de Successionib. ab intestato. Si nulli pro-
 fus hæredes extiterint intra decimum gradum. Iure com-
 muni succedit Ecclesia, vt colligitur ex c. *ult. 12. quæst. 5.* Vbi
 sunt hæc verba: *Quicunq; ex gradu Ecclesiastico sine testa-*
mento, & sine cognatione decefferit; hæreditas eius ad Ecclesi-
am, vbi deservit, deuoluatur. Et in *Authen. de Ecclesia s. Col-*
lacio. 9. s. Interdicimus; vers. si quis autem Episcopus, Impera-

tor ait: *Si quis autem Episcopus aut Clericus, aut cuiuslibet ecclesiasticæ gradus minister, aut Ecclesiæ Diaconis moriantur sine testamentis & legitimis successoribus, horum successio Ecclesiæ competat, in qua constituti fuerint.* Idem colligitur ex *ca. Presbyteri, de Paris, &c. l. C. Cum dilectus, de successio, ab intestato, ut ibi Glo. annotavit.* Sed quid si Clericus nulli erat Ecclesiæ adscriptus? Bona eius ad Episcopum devenient, de quibus statuat coram Deo, quod pium esse crediderit. *Abbas. c. 1. de successio, ab intestato.* Et quia in loco Ecclesiæ Fiscus Pontificis est substitutus: sequitur ut in his bonis tanquam spolijs succedat, aut succedere meti o possit.

Daodecimo quaeritur, An quando dicitur, cum bona, quæ Prælati, vel alius beneficiarius, cum moritur sine testamento relinquit, sint quaerita ex patrimonio, arte, doctrina, industria, munere aliquo, & officio, An vero ex bonis Ecclesiæ, pro spolijs habeantur? Scribit Covar. *de testam. c. 1. n. 6.* quem & sequor, quodcumque res est dubia, omnia bona iudicari tanquam acquisita ex bonis ecclesiæ, & proinde in illis omnibus bonis quando dubia res est, succedat, nam tunc merito credimus ea bona esse ex bonis Ecclesiæ acquisita, ac propterea ad Beneficiarij heredem pertinere oppositum probare. Immo omnia bona quæ Beneficiarius post obitum relinquit, fuisse acquisita ex bonis Ecclesiæ creduntur, nisi heredes Beneficiarij probaverint fuisse ex patrimonio, vel aliunde comparata.

Decimotertio quaeritur, An fructus Beneficij Beneficiario debiti, sed ante obitum non percepti, ad heredes, An vero ad spolia pertineant? Explico rem quaesitam: Petrus Beneficiarius moritur post mensem Septembrem, vel Octobrem, cum fructus beneficij maturati iam erant: imo etiam à solo separati, & nondum Petro redditi & soluti, sed solum debiti, quia eos, præventus morte, exigere & percipere nequirit: iam quaeritur, An hi fructus, de quibus nihil Petrus ante obitum constituit, eius heredi, An potius Cameræ Pontificis tanquam spolia debeantur? Hanc quaestionem tractavit Redoanus *de spolijs Ecclesiæ qu. 5.* & meo iudicio recte soluit, huiusmodi fructus inter spolia computandos. Nam, ut *Hofstiensis, Calderinus, Ioan. Andr. & alij quos cit. ille, docuerunt*, hi fructus iure communi ecclesiæ debebantur, cum non penderent ex solo, sed vel erant collecti, vel saltem separati à solo, non pendentes: sed Fiscus Pontificus loco Ecclesiæ succedit, ergo ad eum, non ad heredes pertinent. Præterea extant de hac re duæ Constitutiones Iulij III. in quarum vna, declarat Pont. fructus beneficiorum per ipsos Beneficiarios tempore quo obeunt, nondum exactos siue perceptos, deberi videlicet, iure communi, successoribus, in beneficijs, & non heredibus, ipsorum beneficiorum: & declarat insuper numeros aureos quingentos, & reliqua per mortem S. R. E. Cardinalium Cameræ, & Capellæ Apostolicæ debita, eidem esse solvenda, nec de eisdem prædictos Cardinales testari potuisse.

In altera constitutione declarat Pontifex, prædictam constitutionem de fructibus beneficiorum non exactis, nec perceptis, successoribus in beneficio solvendis, vim & locum habere in locis, ubi Collectores Cameræ Apostolicæ esse non consueverunt. Priori igitur illa Constitutione exclusit Pontifex Beneficiarium heredem ab huiusmodi fructibus beneficiorum, & voluit eos fructus ad successores in ipsis beneficijs vel Ecclesijs pertinere, in posteriori vero excludit etiam ab eorum fructuum perceptione successores. Nam eius mens Pontificis fuisse videtur, ut in his locis prædicti fructus ad Cameram Apostolicam pertinerent, ea tamen conditione, si nulla in ijs locis consuetudo contraria, privilegium, vel speciale ius obstiterit.

Decimoquarto quaeritur, An fructus Ecclesiæ Cathedralium à dievacationis earum usque ad legitimam eorum vacantem successorem provenientes, in spolijs comprehendantur? Respondendo, iure communi ad Ecclesijs ipsorum beneficiorum, vel ad successorem in ipsis pertinuisse. *ca. Quia scilicet, de elect. in 6. & capit. præsent. de officio Ordin. in 6.* Sed quia in loco Ecclesiæ, vel successorem successus est Fiscus Pontificis, sequitur, ut eiusmodi fructus Cameræ Apostolicæ debeantur. Nam Pius IV. anno 1560. die 30. Iulii anno primo sui Pontificatus mandatum dedit Thesaurario Generali, in quo ei potestatem & auctoritatem concedit, colligendi bona quacunq; mobilia & immobilia, & se momentis spolia nuncupata, & ea quæ ex fructibus provenientibus & redditibus Ecclesiasticis emptis, re adificata, restructa & restaurata fuerint, seu alijs ex eisdem fructibus redditibus, & provenientibus, quomodolibet provenientibus per obitum quicunq; personarum Ecclesiasticarum, secularium, beneficiorum, non simplicium, sed administrationem habentium, obventurum: & quod beneficia simplicia, nisi ex privilegio Apostolico eis concessio, seu ex consuetudine legitime præscripta in locis vigent, & statari volentium, & quorumvis Ordinum Regularium quorumvis etiam Pontifici auctoritate fulgentium in universa Italia extra Almem pro tempore degentium, remansura & relicta cuiuscunq; qualitatis & speciei fuerint, etiam gemmas, & alia pretiosa, & pecuniarum summas, necnon & fructus, redditus, & provenientias mensurarum Patriarchalium, Metropolitanarum, & aliarum Cathedralium Ecclesiarum & Monasteriorum in tota Italia consistentium, à die vacationis prædictarum Ecclesiarum & Monasteriorum, usque ad diem profectionis, & provisionis, seu Commendæ de illis faciendæ, Quos omnes fructus, redditus, & provenientias ad Cameram Apostolicam spectare & pertinere vult, & decernit ei esse applicatas, & appropriatas: Et Thesaurario facit potestatem exigendi, percipiendi, & recuperandi. Sic Pontifex in ea Constitutione. Vbi est annuendum cum Navarro *de spolijs Cler. §. 6. n. 6. illud. in tota Italia*, non significare spolia in tota Italia, Pontifici Fisco deberi: nam Paulus III. edita Constitutione manifeste decreverat, & declaraverat, Papæ spolia referant, non solum in Italia, sed vbiq; locorum & gentium.

Quia vero Pius Quartus, in prædicto mandato loquitur cum Generali Thesaurario à se in Italia constituto, ideo dicit, *in universa Italia*, Idem Pontifex id alio Mandato quod dedit anno 1560. die 7. Decembris anno primo sui Pontificatus, sic ait: *Motu proprio, & ex certa scientia omnino & singulos fructus, redditus, & provenientias, iura, obventiones, & emolumenta quacunq; quomodolibet, & qualitercumque nuncupata, omnium & singulorum beneficiorum Ecclesiasticorum cum cura, & sine cura, secularium & quorumvis Ordinum Regularium, & Monasteriorum, & Conventualium, Sedis Apostolicæ tam per Constitutiones Apostolicas, quam Cancellaria Apostolicæ Regulas editas, & ordinatas, seu alijs quomodolibet ex quavis causa, generaliter vel specialiter reservatorum, seu affectorum in Regno Neapolis, & quibusvis Provinciis Civitatibus, Terris, Oppidijs, & Locis consistentium, per obitum & alias, quovis modo præterquam per cessum illa obventionum, pro tempore vacantium à die ipsorum beneficiorum & Monasteriorum vacationis, pro rata temporis, usque ad diem, quo provisi per nos de eisdem Beneficijs & Monasterijs, vigore litterarum nostrarum sub plumbo, illorum possessionem de manu dilecti filij Magistri Pauli Odescalchi Notarii, & in dicto Regno Nuntii, & Collectoris nostri, vel per alias nostras litteras ad Commissarium, quem ad capiendam possessionem Beneficiorum & Monasteriorum huiusmodi deputavimus, habuerint, & acceperint: & aliter apprehensa possessio nullius sit roboris, vel momenti: ac provisi ipsi nullum ius per eam acquiri, neque eis violentus suffragari possit Camera Apostolica, auctoritate Apostolica tenore præsentium applicamus, incorporamus, & appropriamus, & ad prædictam Cameram spectare statuimus, & ordinamus, vbi est annotadū, & hoc Mandatū in hoc à superiore Mādato differre: quod illud solū statuit, fructus, & emolumenta vacantium Patriarchalium, Metropolitanarum & Cathedralium Ecclesiarum, & Monasteriorum vbiq; consistentium,*